

Unikulkiat

Jonna Vehma

Unikulkijat

Unikulkijat

Jonna Vehma

© 2021 Jonna Vehma

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4332-4

Prologi

Taivaalla loistava puolikuu loi valoaan rikkoutuneen ikkunan lävitse muuten aivan pimeään huoneeseen, jonka perimmäisessä nurkassa makasi heikossa kunnossa oleva naaraskissa. Naaraan valkoinen häntä oli kiertynyt tiukasti kahden vastasyntyneen pennun ympärille, jotka makasivat emonsa vierellä. Pentujen hiljaiset naukaisut kaikuvat huoneessa, kun ne yrittivät saada ravinnokseen maitoa kuitenkaan onnistumatta siinä, sillä emo työnsi vuorotellen kahta pentuaan kauemmas vatsastaan. "Ette te tule saamaan syötävää, vaikka kuinka yrittäisitte", vaaleansävyinen naaras sanoi, vaikka tiesikin, että vastasyntyneet pennut eivät ymmärtäisi hänen sanojaan. Pennut toimivat vain vaistonsa varassa yrittäen löytää tiensä emonsa vatsan luokse saadakseen ravintoa, mutta ne eivät voineet tehdä mitään, kun aikuinen kissa esti niiden yritykset edetä eteenpäin. Heikossa kunnossa olevan naaraan kylkiluut näkyivät selkeästi tämän lyhyen turkin alta ja oli ihme, että tämä oli edes selvinnyt synnytyksestä, mutta tahdonvoima oli pitänyt kissan hengissä. Yllättäen huoneeseen johtavan oven takaa alkoi kuulumaan askelten ääniä ja hetki sitten hiljaisena kuulunut puhe alkoi muuttua kovemmaksi, kunnes naaras saattoi kuulla selkeästi jokaisen sanan, joka oven takana mainittiin. "Me tiedämme, että olet siellä Lily, päästä meidät sisään", kollin ääni kantautui oven takaa ja se sai pentujensa vierellä makaavan naaraan siirtämään katseensa suljettua ovea kohden. Oven eteen oli

työnnetty raskaalta näyttävä laatikko, jonka tarkoitus oli estää ylimääräisten henkilöiden pääsy huoneeseen ja vaalea naaras oli täysin tietoinen siitä, että ei tulisi tekemään elettäkään siirtäkseen laatikkoa.

"Menkää pois, teillä ei ole mitään asiaa tänne!", naaras vastasi äreänä ja kietaisi häntänsä tiukemmin kahden pentunsa ympärille näiden suojaksi. Heti pentujensa syntymän jälkeen Lily oli päättänyt, että ei päästäisi ketään jälkikasvunsa luokse. Naaras oli päättänyt viedä itseltään hengen näännyttämällä itsensä, sekä samalla pentunsa, sillä nähtyään tyttärensä turkinvärin tämän synnyttyä oli naaras tullut hyvin tietoiseksi siitä millainen kohtalo tällä nuorella kissalla tulisi olemaan edessä, jos tämä eläisi hetkeäkään pidempään.

"Minulla on oikeus nähdä pentuni, et voi piilotella heitä ikuisesti", saman kollin ääni kuului oven takaa vaativana, yrittäen saada sanoillaan naaraan muuttamaan mielensä asioiden suhteen. Kuitenkin Lily tiesi, että ei voisi päästää kumppaniaan sisälle huoneeseen, vaikka kolli olikin oikeassa oikeudestaan nähdä omat pentunsa. Hetkellisesti naaras tunsu sydämessään huonoa omatuntoa asioiden suhteen, mutta se pyyhkiytyi nopeasti pois hänen mielestään, kun oven takaa kuului toisen kissan ääni.

"Jos et suostu avaamaan ovea suosiolla, niin tulemme väkisin sisälle. Johtajamme haluaa tietää millaisia pentuja laumaan on oikein syntynyt ja tiedät varmasti, että tällainen piilottelu ei vaikuta kenenkään silmissä hyvältä merkiltä", toisen selkeästi vanhemman kollin ääni kuului ja sanojensa vakuudeksi tämä yritti avata ovea onnistumatta kuitenkaan siinä. Laihan naaraan turkki pörhistyi raivosta, kun tämä ymmärsi millainen vaara häntä ja hänen pentujaan todella odotti oven toisella

puolen. Tietenkin hän voisi hyvinkin helposti viedä pentujensa hengen omien kynsiensä kautta, mutta siihen naaras ei halunnut ryhtyä. Hän ei voisi milloinkaan surmata pentujaan itse, vaan hän halusi sekä pentujen, että itsensä kuolevan nääntymällä. Hän itse oli jo valmiiksi heikossa kunnossa ja ei vaatisi kuin päivän tai pari, kun hän olisi valmis jättämään tämän maailman ja pennut tuskin selviäisivät edes niin kauan, kun niiden emo oli estänyt niiden jokaiset yritykset saada ravintoa. Vaalean naaraan korvat ponnahtivat pystyyn, kun tämä alkoi kuulemaan oven takaa voimistuvia ääniä ja pian hänen sulkemansa ovi lennähti auki ja sisälle ryntäsi yhteensä kolme kissaa, jotka olivat saaneet avuttua oven käyttämällä voimaa. Kissojen katseet löysivät heti tiensä Lilyn vierellä oleviin pentuihin ja se sai naaraan nousemaan jaloilleen ja asettumaan pentujensa eteen suojaksi kynnet paljastettuina.

"Yksikin askel eteenpäin ja revin teiltä silmät päistänne", naaras sähisi ja tämän kylkiluut paistoivat nyt selkein ohuen turkin alta, kun kuun valo osui niihin. Kolmen kissan katseet käväisivät nopeasti toisissaan, kunnes kaksi näistä siirtyi kuin suunnitelman mukaan naaraan ja tämän pentujen sivuille, kun vanhin kissoista jäi paikoilleen naaraan eteen.

"Lily, jos luovutat valkean pennun meille niin emme kerro vastusteluistasi johtajalle", täysin mustaturkkinen kolli sanoi ja loi rauhanomaisen katseen naarasta kohden.

"En usko tuota. Te kerrotte jokaisesta turkkinne joukosta löytyvästä kirpustakin sille katille ja varmasti nimeättekkin ne vielä, jos hän niin vaatii", naaras vastasi äänessään syvää halveksuntaa. Huoneessa vallitseva ilmapiiri oli hetkessä muuttunut hyvinkin uhkaavaksi ja Lily tiesi, että hänen voimansa eivät mitenkään tulisi riittämään näiden

kolmen kissan päihittämiseen. Hän oli nälkiintynyt ja heikko synnytyksessä menetetyn veren vuoksi, vain luja tahdonvoima piti naaraan jaloillaan.

"Kuinka julkeat puhua johtajasta tuohon sävyyn", vasemmalla puolella oleva punaruskea kolli sanoi ja paljasti kyntensä sanojensa jälkeen, kaikki tämän olemuksessa viittasi siihen, että kolli olisi valmis hyökkäämään naaraan kimppuun hetkenä minä hyvänsä. Lily siirsi hetkellisesti katseensa kollia kohden ja vilautti tälle hampaitaan merkiksi siitä, että hän ei pelännyt itseään suurempi kokoista kissaa ollenkaan, vaan olisi valmis puolustamaan itseään tarvittaessa.

"Lily, miksi sinä oikein teet tämän?", aiemmin oven takaa kuulunut ääni kysyi ja huoneeseen asteli tummanharmaa kolli, joka loi haikean katseen kohti naarasta. Kuullessaan tutun äänen vaalea naaras käänsi katseensa kohti kollia, jota hän rakasti sydämensä pohjasta ja, joka oli hänen pentujensa isä. Kaikki mitä naaras oli aikoinaan halunnut oli vain perustaa perhe tämän kollin kanssa ja viettää normaalia elämää lauman parissa, mutta pentujen synnyttyä se kaikki oli muuttunut mahdottomaksi. Toinen heidän pennuistaan oli syntynyt täysin valkean turkin kanssa ja se tarkoitti pennulle sellaista elämää, jota kukaan ei toivonut omalle jälkikasvulleen. Lauman perinteiden mukaan valkeat kissat tultiin uhraamaan vuoden ikäisinä täydenkuun aikaan, jotta jumalat pysyisivät suopeina laumaa kohtaan. Jo tiineytensä alkuajoilta asti Lily oli pelännyt, että joku hänen pennuistaan syntyisi valkeana, sillä se oli ulkonäöllinen piirre, joka oli toteutunut muutaman kerran hänen lähisuvussaan. Ja kun pelko oli käynyt toteen oli se ottanut naaraan valtaansa ja saanut tämän tekemään ne

vaikeat päätökset, jotka olivat johtaneet tähän tilanteeseen.

"Sinä tiedät kyllä miksi teen tämän", Lily vastasi ja vilkaisi sitten jalkojensa juuressa olevia pentuja. Hän teki tämän tyttärensä vuoksi, jotta tämä ei joutuisi kohtaamaan sitä karmeaa kohtaloa, joka oli asetettu hänen ylleen vain turkin värin vuoksi.

"Voisitteko antaa meille hetken aikaa kahdestaan?", kolli kysyi ja asteli vanhemman mustaturkkisen kissan vierelle. Hetken aikaa huoneessa vallitsi hiljaisuus, kun musta kolli mietti vastaustaan, päätyen kuitenkin lopulta pudistamaan vain päätään.

"Emme valitettavasti voi tehdä sitä, tiedät säännöt Lufa", kolli vastasi pahoittelevasti. Tummanharmaa kolli nyökkäsi vain vastaukseksi ja astui sitten yhden askeleen lähemmäksi kumppaniaan ja kahta pentua, mikä sai kuitenkin vaalean naaraan sähisemään ja paljastamaan hampaansa rakastamalleen kollille.

"Älä tule lähemmäs!", Lily ärisi ja huiskautti häntäänsä vihaisin elein.

"Antaisit minun nähdä pentuni, tiedät kyllä etten tee heille mitään paha", Lufa sanoi ja loi anovan katseen kumppaniaan kohden. Hetkellisesti naaraan raivo näytti laantuvan ja tämä mietti kollin sanoja, antaen tälle lopulta hyväksyvän nyökkäyksen. Kuitenkaan naaras ei laskenut suojaustaan hetkeksikään vaan odotti hievahtamatta paikoillaan, kun Lufa asteli rauhallisesti hänen ja pentujen luokse. Kun Lufa saapui pentujensa luokse siirtyi naaras pois edestä ja päästi viimein kollin tapaamaan jälkikasvuaan, pitäen kuitenkin itse tarkasti silmällä muita huoneessa olijoita. Lily tiesi voivansa luottaa siihen, että tummanharmaa kolli ei satuttaisi

pentuja millään tavoin ja kolli olikin ainoa johon naaras saattoi luottaa sillä hetkellä.

"Hei pikkuiset", Lufa tervehti pentujaan pieni hymy kasvoillaan ja kumartui koskettamaan kuonollaan vuorotellen hellästi molempia pentuja, saaden vastaukseksi vaimeat naukaisut. Hymy kollin kasvoilla kasvoi hetkessä ja tämän silmistä heijastui kuinka onnellinen tämä oikein oli päästyään viimein tapamaan kaksi pentuaan, jotka olivat syntyneet tähän maailmaan vasta hetki sitten. Hetken päästä kolli käänsi katseensa vierellään olevaan naaraaseen, joka oli keskittynyt pitämään silmällä kolmea muuta huoneessa olevaa kissaa. Sillä hetkellä Lufa tiesi mitä hänen täytyisi tehdä, jotta tilanne saataisiin kääntymään parempaan suuntaan. Sen jälkeen kaikki olisi taas paremmin.

"Olen pahoillani Lily", tummanharmaa kolli sanoi hiljaa ja se sai naaraan kääntämään yllättyneenä katseensa kumppaniaan kohden. Vaalea naaras ei ehtinyt tekemään mitään, kun Lufa kaatoi tämän maahan ja asetti toisen etukäpäälänsä naaraan rintakehälle pitääkseen tämän paikoillaan. Tilanne tapahtui niin nopeasti, että kukaan huoneessa olija ei ollut osannut odottaa sitä ja kesti hetken aikaa ennen kuin kukaan alkoi reagoimaan siihen.

"Igor, käy hakemassa Alarice tänne", mustaturkkinen kolli käski ja viittoi hännällään punaruskeaa kolli lähtemään.

Tämän jälkeen kolli asteli lähemmäksi Lufaa, joka piti edelleen paikoillaan maassa makaavaa laihaa naarasta, joka yritti epätoivoisesti kiemurrella pois tämän otteesta.

"Lufa, miten saatoit pettää minut näin!", naaras korotti ääntään ja onnistui huitaisemaan kiemurrellessaan kynsillään kumppaniaan tämän toiseen etujalkaan. Se ei kuitenkaan saanut kolla liikkumaan ollenkaan vaan tämä

katsoi sinisillä silmillään haikeasti alapuolellaan rimpuilevaa naarasta.

"Toimit hienosti, mene nyt pentujesi luokse niin me otamme hänet mukaamme", mustaturkkinen kolli sanoi saapuessaan toisen kollin kanssa Lufan vierelle.

Tummanharmaa kissa nyökkäsi ja siirsi tassunsa pois Lilyn päältä, jolloin naaras yritti heti tilaisuuden tullen nousta ylös ja rynnätä pentujensa luokse, kuitenkin onnistumatta siinä. Kaksi kollia asettuivat naaraan molemmille puolille ja tarttuivat hampaillaan kiinni rimpuilevasta kissasta lähtien kuljettamaan tätä hitaasti kohti huoneen ovea.

"En anna ikinä anteeksi sinulle, jos pennuillemme tapahtuu jotakin! En anna tätä kenellekään teistä anteeksi!", vaalea naaras huusi ja käänsi vihasena katseensa kohti kumppaniaan, joka seisoivat heidän pentujensa vierellä.

"Tulet vielä katumaan tätä Lufa ja se on lupaus", naaras sähisi ennen kuin tämä raahattiin väkisin ulos huoneesta.

Luku: 1

Nuori kolli raotti silmiään auki juuri heränneenä, mutta joutui sulkemaan ne pian uudelleen, kun auringonvalo häikäisi hänet. Taivaalla oleva aurinko paistoi kirkkaana pilvettömältä taivaalta ja lupaili erittäin lämmintä päivää, mikä sai jokaisen laumalaisen viettämään aikaansa kartanon ulkopuolella. Harmaavalkoinen nuorukainen nousi jaloilleen ja asteli vielä uneliain askelin lähimmän ikkunan luokse ja vilkaistessaan ulos tämä näki, kuinka monet lauman jäsenet viettivät yhteistä aikaa ystäviensä kanssa ulkona, nauttien auringon suomasta lämmöstä. Nähdessään kuinka moni olikaan jo hereillä, käänsi kolli katseensa huoneen toisella puolella olevaan sammalista valmistettuun vuoteeseen, joka kuului hänen siskolleen. Valkeaa naarasta ei kuitenkaan näkynyt missään ja harmaavalkoinen kolli tiesi mitä se oikein tarkoitti, hän oli myöhässä ja pahasti. Nuorukainen ryntäsi nopeasti huoneen oven luokse ja työnsi sen päällään auki, jatkaen sen jälkeen matkaansa seuraavankin huoneen lävitse päästäkseen seuraavan oven luokse, joka johtaisi kartanon portaikkoon. Huone, jossa kolli nukkui yhdessä sisarensa kanssa ja se, jossa hän oli tällä hetkellä kuuluivat heidän perheelleen ja jokaisella kartanossa asuvalla perheellä oli samanlaiset huoneet käytössään. Se antoi jokaiselle omaa rauhaa, vaikka se ei tarkoittanutkaan sitä, että kukaan voisi viettää päiviään makoillen, kun muut hoitivat lauman tarpeita. Jokaisen panos oli tärkeä ja jokaiselle kissalle löytyi kyllä töitä lauman parissa, jolloin kukaan ei voinut olettaa kenenkään hoitavan muiden töitä heidän puolestaan.

"Minne sinulla on noin kiire Pimeys?", tuttu ääni kuului nuorukaisen takaa, juuri kun hän oli avaamassa ovea, joka johtaisi pois heidän perheensä omasta tilasta. Pimeys käänsi vihreiden silmiensä katseen taakseen ja kohtasi isänsä, joka seiso i hänestä muutamien metrien päässä.

"Olen myöhässä aamuiselta oppitunnilta. Valo on jo siellä, eikä hän herättänyt minua", Pimeys selitti isälleen ja kääntyi uudemman kerran oven puoleen lähteäkseen.

"Minä sanoin hänelle, että sinua ei tarvitse herättää tänään niin aikaisin", tummanharmaa kolli vastasi. Harmaavalkoinen nuorukainen käänsi yllättyneenä katseensa isäänsä kohden ja katsoi tätä hetken aikaa aivan hiljaisena.

"Miksi sanoit niin?", Pimeys kysyi hämmentyneenä.

"Tämän aamuinen oppitunti ei koske sinua millään tavoin, joten sinun ei tarvitse mennä sinne", vanhempi kolli kertoi ja asteli sanojensa jälkeen lähemmäksi poikaansa.

"Sen sijaan minä otan sinut mukaani. Olen menossa käymään Alaricen luona kysymässä tarvitseeko hän apua missään ja sinä saat siinä samalla hyvin harjoitusta siitä, kuinka tärkeää työtä lauman tietäjä oikein tekee", tummanharmaa kolli lisäsi ja työnsi sen jälkeen edessä olevan oven auki päällään, astellen sen jälkeen oven takana olevaan portaikkoon, johon tämä jäi odottamaan poikaansa.

"Miksi kaikki asiat koskevat aina vain Valoa, minä en koskaan ole mennyt minnekään oppitunnille ilman häntä, mutta hän tekee sitä usein?", Pimeys kysyi kävellen sitten isänsä luokse portaikkoon sulkien oven jälkeensä hännällään. Siitä asti, kun he olivat Valon kanssa täyttäneen viisi kuunkiertoa olivat he käyneet muiden

ikäistensä kanssa kartanossa järjestettävissä oppitunneilla, joissa nuorille kissoille opetettiin lauman tapoja. Muutamat oppitunneista olivat kuitenkin sellaisia, että ne järjestettiin vain lauman johtajan pennuille ja tällä hetkellä myös Valo otti usein osaa sellaisiin. Vaikka Pimeys usein kysyi syytä sille miksi hänen sisarensa sai osallistua näille tunneille, ei hän koskaan saanut asialle vastausta, aina vain sanottiin, että hän kyllä saisi kuulla synn sitten, kun olisi sen aika.

"Sinähän pääset juuri mukaani opettelemaan uutta, vai viettäisitkö muka mieluummin tämän ihanan päivän kartanon tunkkaisessa kellarissa?", tummanharmaa kooli kysyi.

"En kai sitten", Pimeys mutisi vastaukseksi ja lähti seuraamaan isäänsä portaita pitkin alas. Kartanossa oli hyvin monia kerroksia ja se missä kerroksessa eri perheet asuivat määrittivät näiden arvon lauman parissa.

Ylimmässä kerroksessa asui lauman johtaja perheensä kanssa ja sitä seuraavassa asuivat vartijat perheineen. Seuraavissa kerroksissa asuivat kissat, jotka metsästivät laumalle ruokaa ja suorittivat muita normaaleja rutiineja lauman hyvinvoinnin takaamiseksi. Alimmat kerrokset oli varattu lauman vanhimmille kissoille, jotka eivät jaksaneet enää kavuta ylempiin kerroksiin, vaan viettivät mieluummin aikaansa muiden vanhuksien kanssa yhteisissä tiloissa. Samoissa kerroksissa oli huoneita, jotka olivat käytössä silloin, kun naaraat odottivat pentujaan, jolloin näiden ei tarvinnut kiivetä portaita ylöspäin ja he saivat usein näissä huoneissa enemmän rauhaa synnyttää kuin omille perheilleen varatuissa huoneissa. Kartanon kellari oli käytössä nuorien kissojen opetuksessa, jossa heidät opastettiin lauman tavoille. Ja viimeisenä oli lauman tietäjän huone, jonne täytyi kulkea

kartanon ulkopuolelta. Kyseinen huone oli ainoa, jonne kulki tuoretta vettä suoraan ja se oli oiva paikka hoitaa loukkaantuneita kissoja.

"Olen muuten keskustellut Elijahn kanssa siitä, että ottaisın sinut ja Valon huomenna mukaani kiertämään lauman alueita", tummanharmaa kolli kertoi, kun he astelivat yhdessä poikansa kanssa muutamien vanhuksien ohi, jotka kävelivät hitaasti portaita pitkin alas päin kohti kartanosta ulos johtavia ovia.

"Pääsisimmekö me todella näkemään millaista turva-aidan ulkopuolella on?", Pimeys kysyi ja käänsi yllättyneen katseen isäänsä kohden. Kukaan laumalainen ei saanut poistua turva-aidan ulkopuolelle ennen kuin oli saavuttanut kymmenen kuunkierron iän, hän ja Valo olivat vasta reilun kahdeksan kuunkierron ikäisiä, joten oli yllättävää kuulla, että he voisivat päästä jo nyt näkemään lauman alueita.

"En tietenkään veisi teitä turva-aidan ulkopuolelle, kiertäisimme vain sen sisäpuolella olevia alueita", vanhempi kolli vastasi pahoittelevasti nähdessään poikansa yllättyneen ja samalla hieman innostuneen katseen. Pimeys laski hieman korviaan alemmas kuullessaan isänsä vastauksen, sillä hän ehti jo todella toivoa, että he tulisivat pääsemään näkemään metsää, joka sijaitsi laumaa suojelevan aidan toisella puolen. Se oli paikka, josta lauma hankki itselleen syötävää, sillä metsä tuntui olevan aivan pullollaan riistaeläimiä, kun niitä osasi saalistaa oikealla tavalla.

"Suostuiko Elijah siihen, että voisit ottaa meidät mukaasi?", Pimeys kysyi ja hyppäsi sitten ketterästi muutaman viimeisen portaan alas, kun he saapuivat kartanon alimpaan kerrokseen.

"Hän sanoi, että se käy mainiosti. Kunhan käyn ensin saalistamassa muiden laumalaisten kanssa, sen jälkeen olen vapaa näyttämään teille paikkoja", tummanharmaa kolli vastasi luoden lopuksi lempeän hymyn kasvoilleen. Pimeys nyökkäsi isälleen vastaukseksi ja sen jälkeen kaksi kolliä suuntasivat kulkunsa kohti kartanon ovia, joita pitkin he pääsisivät ulos.

"Lufa, olisiko sinulla hetki aikaa?", kuului ääni Pimeyden ja hänen isänsä takaa. Harmaavalkoinen nuorukainen käänsi katseensa taakse päin ja huomasi kuinka Zane käveli kohti häntä ja hänen isäänsä, jotka pysähtyivät paikoilleen odottamaan, että harmaa kolli saapuisi heidän luokseen.

"Mene sinä vain jo Alaricen luokse, tulen sinne pian", Lufa sanoi ja katsoi poikaansa sinisillä silmillään. Pimeys nyökkäsi isälleen ja lähti sitten jatkamaan matkaansa kartanon ovia kohti, jotka olivat jo muutamien metrien päässä heistä. Hetken aikaa nuorukainen pystyi kuulemaan kuinka Lufa ja Zane alkoivat puhumaan jotakin iltaisesta saalistamisesta, mutta pian hän ei enää erottanut näiden sanoja päästessään ulos kartanosta. Pimeys hyppeli ketterästi muutamat kiviset portaat alas ja tunsu sitten tassujensa alla hiekkaisen maaperän, jossa oli aikoja sitten kasvanut nurmikkoa. Se oli kuitenkin lopettanut kasvunsa siinä vaiheessa, kun kissat olivat alkaneet kulkemaan kohdasta päivittäin ja nyt pehmeän nurmen oli korvannut hiekkainen maa, josta lähti polku siihen suuntaan, jossa turva-aidan portti sijaitsi ja mistä kissat pääsivät kulkemaan metsään. Nurmen poikki kulki myös toinen hiekkainen polku, joka johti kohti kartanon pohjoisella puolella olevaa ovea, josta pääsi kulkemaan Alaricen huoneeseen. Pimeys lähti kulkemaan kyseistä polkua pitkin ja matkallaan hän katseli ympärilleen

Pimeys on yksi kartanossa asustavan kissalauman jäsenistä ja hän on aina olettanut elävänsä rauhallisen elämän lauman parissa. Mutta, kun mukaan astuvat pimennossa pidetyt salaisuudet ja lauman vuosikymmeniä vanhat perinteet, kääntyy Pimeyden elämä uudelle polulle. Tulevaisuus ei näytä enää niin selvältä kuin aiemmin ja se saa jokaisen miettimään omaa osaansa asioissa. Samaan aikaan mystinen kissa ilmestyy Pimeyden uniin ja vihjailee hänelle kohtalosta, joka odottaa toteutumistaan. Yhdenkään kissan elämänpolku ei ole enää entisellään ja on selvää, että kaikki ei ole niin yksinkertaista kuin miltä vaikuttaa.

